

Ένας Άγιος πίσω από την ιστορία και τα φαινόμενα

/ [Πεμπτουσία](#)

Η σημερινή μέρα είναι μεγάλη για όλους εμάς, που ζώντας πολύ μακριά από την εποχή του (Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου) και ακόμη μακρύτερα από το πνεύμα του, αισθανόμαστε ως μέγιστη ανάγκη να εμπνευσθούμε από το οικουμενικό μεγαλείο του, αγωνιζόμαστε να μαθητεύσουμε στις μυστικές γωνιές της ανεπανάληπτης μοναδικότητός του, προσπαθούμε να γίνουμε μέτοχοι της αιώνιας δόξας και της χάριτός του.

1. Γνωριμία με τον Άγιο

Τον Άγιο μας μπορούμε να τον γνωρίσουμε σε ποικίλα επίπεδα. Η μνήμη του μας φέρνει σε επαφή με το ιστορικό περίγραμμά του, η μελέτη των λόγων του και η ταπεινή τιμή του με την κρυμμένη μυστική μορφή του· και τέλος η αίσθηση της προσευχής του με το συνήθως δυσδιάκριτο αιώνιο πρόσωπό του.

α) Διαβάζοντας τον βίο, τα έργα και το συναξάρι του, γνωρίζουμε το ιστορικό, το φανερό πρόσωπό του. Βλέπουμε πως πέρασε από πειρασμούς και διωγμούς, πως αξιοποίησε τις ευκαιρίες, τα γεγονότα και τα τάλαντά του, πως εξαγίασε τη φύση του. Γνωρίζουμε τις αρετές και τον χαρακτήρα του, την υπομονή, τη μακροθυμία, την ανωτερότητα, τις ευαισθησίες, το κοινωνικόν της καρδιάς του, τη φιλοπτωχία του. Μια πολυ-τάραχη, γεμάτη εντάσεις και πάθος ζωή, με διωγμούς αλλά και ανεξικακία, με αδικίες αλλά και δικαίωση, με εξορίες αλλά και παλλαϊκή αποκατάσταση, με απέραντη αγάπη στην Εκκλησία αλλά και συνεχή διά-ψευση από μέρους της τής κηρυττομένης από τον ίδιο αγίας αποστολής της.

β) Προσεγγίζοντας σε βάθος το περιεχόμενο της ζωής και των λόγων του, υποψιαζόμαστε κάπως το μυστικό πρόσωπό του. Πίσω από τις εκδηλώσεις της ζωής του κρύβεται ο άνθρωπος της απaráμιλλης πίστεως, της αξιοθαύμαστης δυνάμεως, της απροσμέτρητης αγάπης, της σπάνιας χάριτος. Αυτός που βλέποντάς τον δεν αναγνωρίζεις μόνον το μεγαλείο των επιτευγμάτων του, αλλά αντικρίζεις κυρίως το πρόσωπο του Θεού στη ζωή του. Καμαρώνεις για την ανθρώπινη φύση, κυρίως όμως χαίρεσαι για το έργο του Θεού στον άνθρωπο.

Πάσχει, και δεν τον λυπάσαι συναισθηματικά, γιατί ξέρεις ότι έτσι δοξάζεται πνευματικά. Λυγίζει ο φυ-σικός του άνθρωπος, και δεν κλονίζεται η πίστη σου στη χάρη του, γιατί η εγκατάλειψη των ανθρώπων ενισχύει την παρουσία του Θεού στη ζωή του. Πεθαίνει εξόριστος και προδομένος από την Εκκλησία και δεν σκανδαλίζεται η σχέση σου μαζί της, γιατί πάνω στην ατίμωσή του προ-βάλλεται η βεβαιότητα της εν τη Εκκλησία αναστάσεώς του.

Από την άλλη μεριά, μιλάει μαγευτικά, και δεν θαυμάζεις την οξυδέρ-κεια ή την καλλιπέειά του, γιατί φανερώνει τον Θεό πιο πολύ από το χά-ρισμά του. Τον τιμά και τον δοξάζει ο λαός και τον ομολογεί ήρωά του, και καταλαβαίνεις ότι δεν είναι αυτή η αληθινή δόξα του, γιατί ενέχει τον κίνδυνο της επίγειας ανταμοιβής του. Η όποια γήινη πορεία και εικόνα του αποτελεί απλή μόνον προβολή του θεωμένου προσώπου του. Είναι «επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος», κατά τον υμνογράφο του.

γ) Τέλος, αγαπώντας τον ως κατά χάριν άγιο και προσευχόμενοι σε αυτόν εν τη Εκκλησία, προσκυνώντας το άγιο λείψανό του, ψάλλοντας την ακολουθία του, εκζητώντας τις πρεσβείες του, γινόμαστε κοινωνοί του αιώνιου προσώπου του. Ζούμε τον Άγιο όχι όπως τον περιγράφουν οι βιογράφοι του, όχι όπως τον φανερώνουν τα έργα του, όχι όπως τον υπαγορεύει η σκέψη μας, όχι όπως ήταν, αλλά όπως τώρα είναι, όπως τον εκφράζει η αιώνια υπερουράνιος ενώπιον του Θεού παράστασή του, όπως τον δοξάζει ο Θεός στη βασιλεία Του, «έτερον» και «οθνείως ηλλοιωμένον». Δεν προσευχόμεθα σε αυτόν που υπέφερε στη γη, αλλά σε αυτόν ο οποίος, κατά το πρότυπο του Εσταυρωμένου, «εν ω πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοις πειραζομένοις βοηθήσαι» (Εβρ. β' 18)· δεν ακούνε τα αυτιά μας τον χρυσό λόγο από το στόμα του, αλλά αισθάνεται η καρδιά μας «άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν άνθρωπω λαλήσαι» (Β' Κορ. ιβ' 4). Αξιολογούμε την αγιότητά του όχι από το μέτρο της ενάρετης πολιτείας του, αλλά από την αίσθηση της αιώνιας δόξης του, από την παγκαρπία των προσευχών του, από τη βίωση της ενώπιον του θρόνου του Θεού παρρησίας του, από την εύνοια του Θεού στο πρό-σωπό του, από το μέγεθος της ειδικής χάριτός του.

[Συνεχίζεται]